

Malíř a grafik Jan Kubíček patří k úzkému kruhu autorů, kteří zasvětili svou tvorbu racionálnímu geometrickému umění. Absolvoval Akademii výtvarných umění v padesátých letech a byl členem umělecké skupiny Křižovatka. Kubíček začínal jako krajinář a obdivovatel městské poetiky. Vyvinul speciální techniku šablon a prostřednictvím nápisů a znaků v obrazech prošel ojedinělou formou lettrismu až ke zcela autonomní geometrii. Od šedesátých let se systematicky zabýval nejrůznějšími geometrickými modely, jejichž možnosti a variace zkoumal. Charakteristické pro jeho obrazy a grafiky jsou linie, které zároveň oddělují barevné plochy. Podobně jako Zdeněk Sýkora hledá Kubíček možnosti konstrukce náhody. Důsledně však pracuje se základními a tedy danými geometrickými elementy, jejichž kombinace jsou nekonečné. Jan Kubíček patří vedle Sýkory, Mirvalda či Grygara k nejdůležitějším abstraktním tvůrcům u nás. Jeho díla jsou zastoupena v mnohých českých i zahraničních sbírkách. Jeho rozsáhlá grafická tvorba má vedle malířské rovnocenné postavení. Jan Kubíček byl za ni oceněn za nejlepší Grafiku roku 1999 Cenou Vladimíra Boudníka.

zdroj: <http://www.prague-art.cz/katalog/autori/128-jan-kubicek/>

Jan Kubíček, bez názvu, 62 x 45 cm, 1992-2005

Geofyzikální ústav AV ČR, v.v.i.
Archiv výtvarného umění o.s.

Vás srdečně zvou
na třicátou výstavu cyklu
Setkávání

Jan Kubíček
Forma - akce
(ze soukromé sbírky)

na flétnu zahraje Jana Jarkovská

zahájení v úterý 7. prosince 2010 v 16:30 hodin

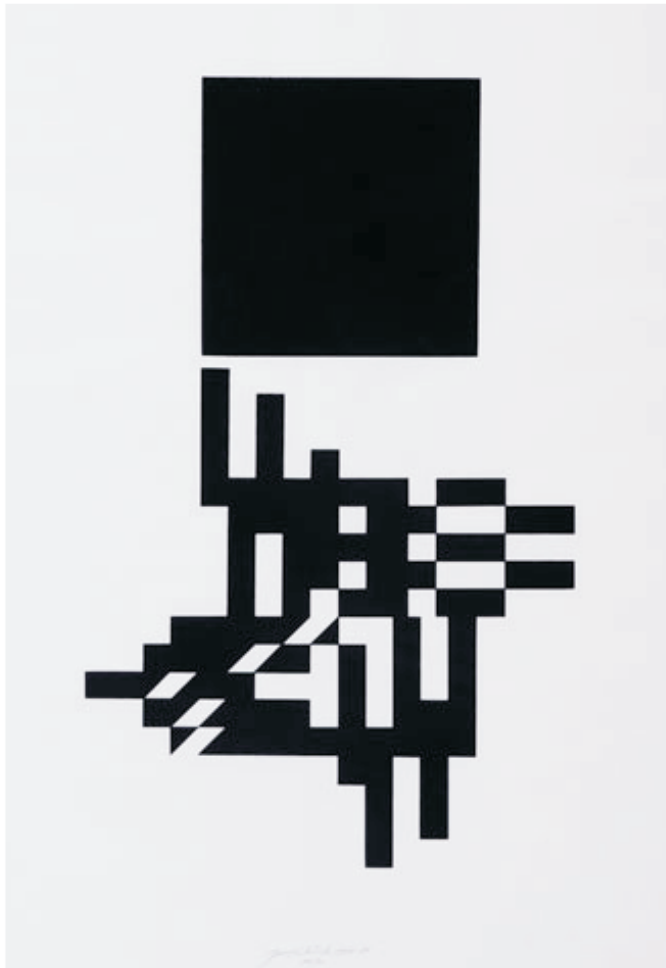
otevřeno 8. prosince - 4. února 2010
po-pá 8.00-16.00 hodin

Geofyzikální ústav AV ČR
Boční II, 140 00 Praha 4-Spořilov
www.ig.cas.cz
www.artarchiv.cz

Výstavy Setkávání v GFÚ v r. 2010
podporuje MČ Praha 4.

Kresba je pro mne jedním z mnoha výtvarných prostředků komunikace, pro který se mohu rozhodnout při vizuální ztvárnění daného úkolu nebo tématu, který právě sleduji a řeším. Kresbu považuji za naprosto rovnocennou formu ostatním výtvarným technikám. Vyřešením tematických a formálních problémů odpovídajícími výtvarnými prostředky dostává kresba definitivní a naprosto autentickou podobu. Nevidím žádné nedostatky nebo přednosti vůči jiným technikám, její konečná podoba není pro mne náhražkou, skicou, ale svébytným výtvarným projevem. Dělán své kresby většinou tradiční technikou, jako jednotlivé listy, ale už od r. 1965 a později od r. 1968 řeším určitý výtvarný proces v sérii s řadou fází, jak jsem tehdy označil postup rozložení a zviditelnění tohoto procesu. Fázemi se rozvíjí a zpracovává téma, rozvíjí se jeho obsah a mění jeho forma a tvar, i když vše dohromady spolu souvisí. Sérii a fázemi se rozšiřuje komunikace, fáze mohou rozvíjet výchozí tvar-formu, nebo přidáváním dimenze vedou ke konečné proměně formy. Vzniká tak „dialog o formě“, systém více možných odpovědí. Pro vznik mých kreseb platí stejné úvahy jako o postupu práce na obrazech. Při formování formy, jak nazývám svoji výtvarnou

Jan Kubíček, bez názvu, 60 x 45 cm, 1985-1986

práci, se hledá a vzniká nějaký řád. Děje se tak důsledným uplatněním logiky, použitím

výpočtu, systému, rozumovou úvahou či systematickým postupem a podobně. Došel jsem však k poznání, že výsledný obraz, projekt nebo struktura dosáhnou řádu i při úmyslném a vědomém porušování těchto faktorů, ve vzájemné vazbě principu logiky a náhody, symetrie a nesymetrie, konstrukce a jejího vědomého porušení. Výtvarný projekt dokáže spojit tyto zdánlivé protiklady opět v konečnou FORMU–PROJEKT–ŘÁD. Spojení protikladů a kontrastů vytvoří projekt vyšší komplexnosti. Porušením symetrie, systému nebo přísné logiky ve stavbě obrazu nebo struktury vzniká napětí. Čistě systémová struktura je nepochybně „krásná“ svou logickou stavbou, čitelností svého plánu nebo použitého pracovního postupu apod. Přesto je možné budovat plán obrazu na principu řádu a náhody nebo symetrie a nesymetrie, tj. na základě spojování obou kontrastů. Vytvořením základního kontrastu v navzájem souvisejících vztazích struktury vzniká něco navíc, co nelze jednoznačně určit či předvídat při „čtení“ plánu struktury. Kdysi se tomu v umění říkalo „tajemství“, „nepostižitelné“ apod. Dnes bych to nazval „nepředpokládané v rámci předpokládaného“.

Jan Kubíček

